

Teir kundu gera góða nytta. Til klædna og matna torvaði teimum ekki so nógv. Teir voru jú ekki forvandir.

Tað var verri við tí yngsta dronginum, ið var föddur aftaná deyða föðurs síns. Hann segðist ekki at vera raskur. Lækuin hevði áttalað, at móðurin hevði fingið eitt nervalbrot tann dagin, tá ið Óli, maðurin, gekk burtur. Tað hevði ávirkað barnið í móðurlivinum, so tað altið var beingið og óttasligið. Hann tordi ekki oman til strondina. Tá ið tað var ódn, og brimið hoyrdist niðan, sat hann og stúrði í einum króki.

Tað varð givið formanninum í hendi at royna at fáa onkran bónda í einum kyrrupláss í geva ólukudyrnum innivist.

Áðrenn momman doyði, hevði hon fingið skilið aftur. Hon vitsti, at hon skuldi doyggja. Hon hardist við Guð sín sum Jákup á sinni. Hennara sál pindist við minnið um, at hon hevði reist seg móti tí altvaldaði. Men hon fann frið og kendi Guds miskun móti sálini, ið stóð á bakkanum at fara yvir um.

Hon sendi børnum sínum heilsan, at hon hevði staðið yvir fyri Guds andliti og vunn- ið friðin og fyrigivingina fyri sína fortívlissuppreisn ímóti Gróði. Hon legði liv og lagnu teirra í Guds hendur.

Men Haraldur kundi ekki gloyma. Í honum var sáddur og framvaksin ein hevandar- tanki ímóti tí ræðuliga órætt- vísni, ið ráddi her á foldum.

Ta lotuna, tá hann sá mommu sína í fortívlissi knýta nevarnar ímóti himli, tá föddist og upp- fylti ein eiður hann. Hesin eiður stóð ristur í honum við flammandi reyðum stavum. Tá svór hvør tægr, hvør blóðs- dropi í honum til einki at eira, men altið at leggja alla orku sína á at stokka maktina hjá teim, ið høvdu gríflað hini herviligi boð — deyðshóini — til mommu hansara, og sum uttan at helma á, vilja halda barn við at vaða við jarnhæl- um yvir ólukudyrnum her á foldum.

Ta lotuna vígdist Harald til ein apostul og profet ímillum líkar sínar, hin stóra ognar- leysa flokkin.

»Friður á jörð, Guðs heilagi friður og bróðurskapur!

So sungu einglarnir fyri tí stórsta javnaðarmanni, ið hevur livað á foldum. So sungu eingl- arnir fyri okkara stóra bróður.

Men hesin friður er í 1900 ár frystur út úr mannahjörtu- num av teim koldu harðu steinhjörtunum, ið valda her á foldum.

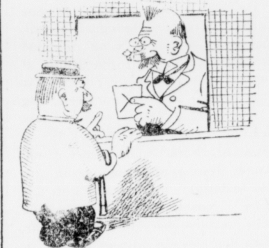
Vit megu hava mátt at vinna yvir hesum steinhjörtum, so ekki tey eymu móðurbjörtuni frysta og knýta nevar í vreiði og fortívlissi móti himli. . . .

Tað er Harald, vit hiitta aftur mong ár aftaná deyða móður sín-

ar. Tað er hann, ið talar jólaaftan ímillum arbeids- og ognarleysar. Tað er hann, sum í fullari og frígerðari mandónskraft bitur á kamp ímóti órættvísinum, ið sló mommu hansara til jarðar. Hann talar við tí stynjandi og líðandi fólkamongdar-protest sjóðandi í æðrum sínum. Hann talar í samlið við hin æviga friðar- og frigeringar boðskapin, ið ljóðaði av himli jólanátt.

Postassistent Tobiasens Jul.

Det begyndte saasend i al Hyggelighed med, at jeg kastede et Blik ud i Køkkenet, hvor min Husholderske, Frk. Juliane Hoppensak, gik og sved Enden paa den Gaas, jeg havde bragt med hjem fra Torvet. Klokken var henad 5 Juleaften, og Posthuset henne i Svanestræde maatte undvære min Bistand. Det er mig,

som plejer at sidde ved Lugen til venstre og stikke Næsen ned i Frimærkekassen. De kender mig godt. Pludselig kan det falde mig ind at se strengt paa Dem og sige: Det er 37 Øre, men hvor er de Frimærker, som laa her? — De er klistret fast paa Deres Næse, Hr. Postassistent! Jeg nikker anerkendende. Det er disse Frimærker paa Næsen, som symbolisk nok kaster mig hid og did som et anbefalet Brev, hvilket De nu vil høre.

Jeg kastede som sagt et Blik ud i Køkkenet og fandt Frk. Hoppensak liggende paa langs ad Køkkenbordet med hængsels Hoved ved sin Barm. Jeg kender Damer, naar de ligger paa laus ad Køkkenbordet. Det plejer at være Gaas. Jeg forudsaa en interessant Juleaften med Diskussioner om et forspildt Liv paa Hatten og Kjølemandret.

— Ligger De der, Frk. Hoppensak! sagde jeg.

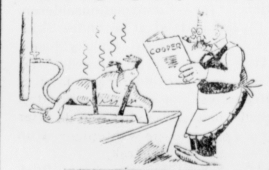
— Det er Benet! svarede hun.
— Hvis Ben? spurgte jeg.
— Selvfølgelig mit eget! tordnede hun. Jeg har forstuvet det paa Rødknaalen.

Jeg mumlede forundret, men uden Bifald, et Par Smaatanker om, at det plejede at være Knaalen, der var stuvet.

— Jeg maa tage hjem, sagde Hoppensak, det gør mig ondt, men De kender det jo nok.

Jeg havde en lumsk Mistanke om, at det var Lægen og bestyrkendes heri ved at se Hoppensak hoppe paa en Linje 2 henne paa Hjørnet. Men en Mand ved Postvæsenet lader sig ikke rive af Ligevægt af saa lidt. Han er vant til at se en Pakke gaa og komme.

Saa lagde jeg Gaasen tværs over Gasapparatet og bandt den i Tilfælde af Protest. Det var paa den Maade, man i gamle Dage stegte Byens Spaakoner paa Halmtorvet, men jeg opdagede snart, at det ikke laa for Postvæsenet. Det sorterede under Politietaten. Jeg slog da op i en Køge-

Etter Coopers Kogebog. bog. Det var Coopers. De kender de Stykker i Coopers Indlænerfortællinger, hvor Nybyggere steges ved en sagte Ild. Der var en Beretning herom paa Side 78, som Frk. Constance

ikke kunde have skrevet bedre. Man stikker Ofret i Siden med et Spyd for at gøre det mørt.

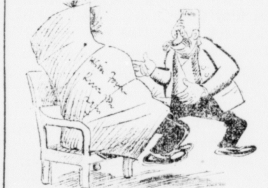
Faktisk kom mit Hjem til at dufte af Juleaften — altsaa efter at der var gaaet Ild i et Fag Gardiner og Familiens Svigermoder er brændt. Gaasen blev sort, men da jeg som Medlem af Postvæsenet betragter alle Racer som ligeberettigede, bare de har Frimærker, saa jeg ikke ned paa en Gaas, der var ved at blive Neger. Tværtimod. Juleen er den store Forsamlings Fest, hvor alle Racer sjunge Haand! Haand!

Omsider f'elste jeg Gaasen og satte den frem paa Julebordet. Jeg opdagede herved, at Træksindustrien er en Industri med mange Veje. Den behøver ikke at ligge stille saalænge der er Gaas. Jeg gav Katten et Stykke, og det kloge Dyr legede med det paa Gulvet i den Tro, at det var Koks.

Efter at have overtenkt Situationen tog jeg en Fiske Julerom i Skabet og vandrede hen paa Posthuset i Svanestræde. Nu var det saaledes, at Forholdene havde overrumplet mig. Jeg havde ikke faaet Tid til Julebadet, og som jeg for sagde har jeg den Vane at stikke Næsen dybt ned i Frimærkekassen, og da Næsen altid er svedig og fugtig, sætter de løse Frimærker sig fast i den. Man kender denne Egenomdighed i Postvæsenet og ved, at de sidder til om Aftenen, hvorefter de lægges tilbage igen.

Jeg anbragte mig ved Lugen med min Julerom. I Baggrunden gik min Kollega, Hr. Lindevang, og svedte over de sidste Juleforsendelser, og for at man kan forstaa det, som skete, vil jeg indskyde et Par Bemærkninger om Lindevang. En sjælden ordholdende og stabil Postmand. Saa dan en, som Frederik den Sjette ønskede sig hele sin Regeringstid som et Grundlag for Postvæsenet og et Eksempel paa den kongelige Aand. For Lindevang var et Frimærke ikke blot et Mærke, men de Vinger, som gav Brevene Liv. Naar der faldt et Frimærke ned i et Stykke Rullepost, sendte han det med Posten ifølge Regulativ 17, efter hvilket det skulde afsendes omgaende, naar det var forsynet med Frimærke. Det var Lindevang.

Som jeg nu sad kom jeg til at fryse. Flasken blev tom og jeg viklede mig ind i et stort Stykke Karduspapir og bandt Selgarn om for at holde det sammen. Jeg havde ikke lagt Mærke til, at der stod Adresse paa Papiret, men det gjorde der. Hr. Gaardejer Jacobsen, Kværkebylle, stod der. Saa faldt jeg i Sovn.

Det var Frimærkerne, der gjorde det.

Men det var Frimærkerne, der gjorde det. Havde jeg bare ikke stukket Næsen ud af Papiret, saa var Lindevang aldrig blevet hyponotiseret af Frimærkerne. Jeg vagnede temmelig tøvst i Aftenetiet vestpaa midt i Postvognens Virvar af Julepakker. Og da Situationen gik op for mig faldt det mig naturligvis ikke ind at skrive op. Jeg var Postmand. Ifølge Regulativet skal alle Pakker med de reglementerede Antal Frimærker have at passere uhindret til Adressaten. Det er forbudt med Raaben og støjende Aflied at forstyrre Postgangen. Overtrædelse heraf straffes med Bøder og Fængsel.

Jeg laa altsaa stille. Ved en lille Station blev jeg baaret ud i en Vogn af to Portører og kastet ind i Posthuset. Henad Natten rejste jeg mig op og gik ud paa Stationen for at finde en Vandpost.

Nu kan De jo sige, hvad De vil med Hensyn til Overtro. Den har dybe Rødder i Menneskesindet. Men det at se en Julepostpakke komme spaserende ud af Posthuset, selv Juleaften og drikke af Vandposten, det kan godt rive en ensom Portør ud af hans ellers besindlige Betragtninger. Og det var det, der skete. Jeg hørte et højt Skrig og saa en Mand styrtet ud af Stationsbygningen, fægtende med Armene som en gal.

Saa satte jeg mig paa Benken, og et Kvater efter stod Byens Politimester samt to Politibetjente og Foranden for den stædige Afdeling af psykisk Forskning og slog Kors for

En Julepakke.

sig paa Perronen. Jeg ønskede glædelig Jul og forklarede mine Uheld, hvorefter jeg tilbragte en glød Juleaften hos Politimesteren. Gaasen var hvid.

Tredie Juledag sad jeg atter ved min Luge. Postchefen traadte personlig ind ad Døren og rakte mig Haanden. — Hr. Tobiasen, sagde han, maa jeg ønske Dem et glædeligt Nytår. De har Juleaften ved personligt Offer undersøgt Postpakkerne Behandling og Afsendelse. De ønskede at sætte Dem i alt vedrørende Deres Embede. Det var udmærket. Jeg har herved den Ære at udnævne Dem til Overpostkontrollør!

Jeg stannede en Tak og sank be- svimlet om med Næsen i Frimærkekassen.

Pipperup.

Veje Støbegods.

ENEFORHANDLER for A.S.C.M. Hess' Fabrikker, Vejle, Valdemar Lützen, Telefon: 16, 176 og 68.

„Okkara“ TOILETSEBER er droje, billige, og har den Parfume, som De synes om.

RITA SÆBESPAANER til al finere Vask.

Kast alle Bekymringer over Bord og køb kun vor Margarine

Nr. 1

Den er lige vidunderlig til Bordbrug, Stegning og Bagning.

— Den er Nr. 1 og den bliver No. 1.

A/S THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING OG MARGARINEFABRIK

! Kun med rustfrit Staal kan opnaas en fuldstændig hygiejnisk Løsning.

Til det moderne Køkken hører: **Køkkenborde** med indbygget eller løst **Vask**, — — — endvidere **Dørgreb** og **Knager**, alt i rustfrit Staal.

— Skinnende solvblankt, — skal aldrig pusses! —

Nærmere Oplysninger ved Eneforhandleren **Edw. Smith, Thorshavn**. — Telf. 233.

Rita Stangsæbe kan bruges til alt — bør bruges af alle.

Til Sygekassemedlemmerne.

I følgende Sygekasser har Medlemmerne ogsaa Ret til gratis Tandudtrækning med Bedøvelse hos

Tandlæge Kaaber:

Thorshavn og Omegns, Andefjord-Hellerns, Famen, Fandung-Gjov, Fuglebjerg, Gote, Haldersvig, Heste, Koller, Hove, Kalbak-Sund, Kollefjord, Kvalbo-Sandvig, Kvivig, Kunø-Kalso, Lervig, Midvang, Myggenæs, Næs Sogns, Pørkere, Sandevaag, Sjøv Sogns, Skopen, Skuo, Skaalevig-Husevig, Sumbø, Svino-Fuglo, Thorsvig-Kvalvig, Vaag, Nolso samt Frodebo Sogns Sygekasse.

Bestu og billigastu

Sukurværur Sukurvørhusið.

Toiletsæben „Okkara“ er den fineste fine og den billigste billige af al Toiletsæbe

Málaraförrettning.

Papp, tapet, møbelpolitur, alt málarafaknum viðvíkjandi! Best, billigast. — Ordrar frá bygðum ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn. Telf. 287.